

2015. május 1. Rábaközi Magazin cikke Mohai Bélával és Mohainé Dániel Ágnessel

A házaspár története mese vagy valóság? Talán mindkettő!

Mikor Ágnes elvállalta egy árva gyermek felnevelését, még úgy gondolta, hogy egyedül viseli az ezzel járó terheket. Az élet azonban másként alakult, mert a roma lány hamarosan teljes családot kapott. A Mohai házaspár szerencsés, mert ha válaszüti vagy döntés elé kerültek, mindig segítőkész, pozitív emberekkel hozta össze őket a sors, amely viszont azóta is próbára teszi őket.

Mohai Béla és Mohainé Dániel Ágnes

TÉT A veszprémi születésű Mohai Béla első házassága révén került Győrbe. Jelenlegi feleségével régi közös ismerősük révén találtak egymásra. Néhány hónapos kapcsolat után összeköltöztek, egy esztendő múlva pedig kimondták a boldogító igent. Mivel közös életüket Téten tervezték, házat vásároltak a településen. A házaspár azért döntött Tét mellett, mert Nyugat-Magyarország több lehetőséget tartogat a leteleplőknek. Téten az első ember, akivel összehozta őket a sors, nagyon megnyerő volt: Nem kapni, hanem adni akart. Az egyik pénzintézet munkatársa a házépítés során végig segítette őket tanácsaival. Eleinte zárkózottnak látták az embereket, mondván, nehezen nyílnak meg az idegenek előtt. A Mohai házaspár azóta túl van a beilleszkedés nehézségein. A település képe szintén jó benyomást keltett a döntés előtt álló családban.

– Mikor idekerültünk, minden jól ment, nem voltak akadályok, az önkormányzatnál dolgozó hivatalnokok is segítőkészek voltak – mondta Ágnes. Folytatta: A vállalkozást is könnyen beindítottuk és simán beszereztük az engedélyeket.

Mohainé Dániel Ágnes Tatabányán járta ki a gimnáziumot, Sopronban pedig elvégezte az óvónőképzőt. Első házassága után Veszprémbe költöztek, viszont párjával hét év után különváltak útjaik. A Jásdon vezető óvónőként dolgozó asszony két kisgyermekét egyedül nevelte.

– A munka vitt tovább, így Somogyfajszra kerültem, s ekkoriban ismerkedtem meg jelenlegi férjemmel. Kisebbik lányom már tizenhárom éves volt, ezért azon gondolkodtam, mi lesz, ha ő már elmegy. Lehet, hogy ott maradok egyedül? Úgy gondoltam, van még elég energiám ahhoz, hogy örökbe fogadjak egy kislányt. Így került hozzám a most tizenhat éves roma szármá-

zású Anna – mesélte Mohainé Dániel Ágnes, aki Somogyfajszon komoly egzisztenciát alakított ki magának. Anna két és fél hónapos volt, amikor Ágnes és Béla megismerkedett egymással. A házaspár közös gyermeket is vállalt, de sajnos a kisfiú Down-szindrómával született, Áron jelenleg tizennégy éves. Mivel a házastársak hozták magukkal két nagy gyermeküket, a saját és az örökbe fogadott csemetével együtt nyolctagúvá bővült a család, s azóta unokájuk is született.

A Mohai család minden problémája ellenére sem zárkózott be: A színház- és hangversenybéreltel rendelkező pár szívesen részt vesz a közösségi megmozdulásokon. Műtán leányuk tagja a téti fúvószenekarnak, minden koncertjükön ott vannak. Ágnes az olyan helyeket hiányolja Téten, ahol az emberek találkozhatnak egymással, és a hasonló érdeklődésűek kicserélhetnek véleményüket.

A televízióknak bemutatkozó házaspár története több szempontból is tanulságos. Fel lehetne sorolni a közhelyesnek tűnő dolgokat, mint egymás megértését, elfogadását, a toleranciát és a szeretetet. Ők viszont nem mondják, hanem megélik ezeket. Fiúk születése után nagy megrázkódtatáson estek át, de úgy vélik, hogy nem maradtak magukra, mert a Down Alapítvány jóvoltából minden segítséget megkapnak a továbblépéshez. Másfél év kellett ahhoz, hogy elfogadják helyzetüket, s ma már így vélekednek: A Down-szindrómás gyerekek nagyon szeretnivalóak, Ágnes gyógypedagógusként kihívásnak érzi sérült fiával való foglalkozást. Azóta tizennégy esztendő telt el, de nem cserélné fel jelenlegi élethelyzetét másra.

Áron nevelése nem jelent számukra plusz terhet. Az ép, egészséges gyermekek elé teljesíthetetlenül sok követelményt állít a

mai kor. Ilyen szempontból Áron még majdnem jobb helyzetben van, mert vele mindenki engedékenyebb. A saját szintjéhez képest várják el tőle a dogákat, s nem erőltetett menetben kell teljesítenie az elvárásokat.

A szikvízkészítéssel foglalkozó férj képviseli a vállalkozás műszaki és termelési vonalát, a feleség pedig a pénzügyeket felügyeli, valamint tartja a kapcsolatot a munkavállalókkal. Hajnali négykor csörög a vekker, s a napokat úgy kell megszervezni, hogy miközben a család fő nekilát munkájának az Északnyugat-magyarországi Közlekedési Központnál, a szódavíz minden megrendelőhöz eljusson.

Mohai Béla szerint az élet akkor szép, ha zajlik, és az ember nem öregszik meg olyan látványosan, ha mindig van valamilyen célja. A kiskorú gyermek jelenléte tőlük cleve mozgalmassabb mindennapokat kíván, és akarva-akaratlanul fiatalon tartja őket. Ezután sem fognak pihenni, mert több olyan feladat is lebeg a szemük előtt, amelyet mindenképpen szeretnének megoldani: Down-szindrómás gyermeküket el kell indítani a nagybetűs életbe. Első lépésként megtanítják szódát tölteni. A pedagógus végzettségű anyuka ennyivel nem elégszik meg, mert megkeresi Áronnak a lehetőséget, ahol szakirányú végzettséget szerezhet, ráadásul látva saját gyermeke küszködését, speciális olvasókönyvet állított össze számára. Ezenkívül szeretnék, ha fogadott lányuk is megállná a helyét az élet valamilyen területén. Az üzemművel kapcsolatban is vannak elképzeléseik, ami viszont még nem forrt ki teljesen. – Még túl fiatalok vagyunk hozzá – fogalmazott Ágnes. Tíz-húsz év múlva ez is el fog dőlni – kontrázott a férj.

